

tion, at disse Midler vare dragne ind under den almindelige Finantsadministration, hvor de ikke have været før, hele dette Grundlag er borte, eksisterer ikke. Følgen er, at hele den Beværkelse, det ærede Medlem derpaa har bygget, hører intet Sted hjemme. Jeg siger dette -- saa megen Belvillie har jeg endnu lige overfor det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) — for at advare ham imod for ivrigt at følge det ærede Medlem for Skjøge (Sjørup), det fører nemlig ikke hen, hvor det ærede Medlem har været før, det fører til, at det ærede Medlem kommer i Modsigelse med sig selv, og det skal jeg komme nærmere ind paa, idet jeg kommer ind paa, hvad det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds ellers har fremsat. Det ærede Medlem henviser nemlig, idet han gjorde Forsøg paa at bevise, at det, man i Fjor vilde paa Finantsloven, var noget Andet end det, vi nu opnaaede, til det berømte Sted midt paa Siden, som det ærede Medlem har fundet for nogen Tid siden, og det ærede Medlem lagde særlig Vægt paa, at det var faktisk urigtigt, naar jeg havde sagt, at det var en Skrivelse. Hvis det er en Fornærmelse mod Stedet at sige, at det er en Skrivelse, saa er jeg villig til at erkjende, at det er et Stykke, der er klippet ud af en af det ærede Medlems i egen høie Person skrevne Udvalgsbetænkning, og det er maasse bedre for Stykket at være der end i en Skrivelse, men det anser jeg ikke for at være det Væsentlige. Hvad det kommer an paa, er, at det findes ikke i Betænkningen for i Fjor uden som Citat, og som et Citat af en Betænkning for i Fjorsjor. Ja, siger det ærede Medlem, det gjør det netop, det findes som et Argument, som en Begrundelse — det er det ærede Medlems Slutningserklæring — for Beslutningen i Fjor. Men det er ikke rigtigt. Hvis det var Tilfældet, vilde jeg endda kunne forstaa det ærede Medlem, skjøndt selv da vilde det ærede Medlem komme til at indse, at det ikke hænger ganske rigtig sammen med hans Argumentation, men i det Tilfælde kunde jeg dog forstaa, at det ærede Medlem mente, at han havde noget Holdpunkt for sin nuværende forandrede Stilling til denne Sag i dette Citat af Betænkningen for i Fjor. Det er rigtigt, at der midt i dette Citat findes en Udtalelse om Oprettelse af en særlig Fond; det ærede Medlem siger nemlig der: „Den nuværende Minister tror imidlertid at turde gaa et væsentligt Skridt videre, idet han sammendrager saadanne opsparede Indtægter i en Fond for lykkelige Dømed i Almindelighed, en Fremgangsmaade, der er saameget mere forkastelig, som Forslag om Oprettelse af en saadan Fond udtryffeligt gjentagne Gange, er bleven forkastet af Rigsdagen.“ Det er meget rigtigt, men nu skal jeg gjøre det ærede Medlem opmærksom paa, at det Citat, han saaledes har anført, slet ikke staar i den faste Forbindelse, som han maasse tror eller ønsker,

med det Forslag, som i Fjor blev optaget paa Finantsloven; thi det er saa langt fra Tilfældet, at Udvalget i Genhold til disse Udtalelser tog Sagen op paa Finantsloven i Fjor, at Udvalget tvertimod kun i Genhold til disse Udtalelser i Betænkningen kommer tilbage til Spørgsmaalet; men det er en meget væsentlig Forskjel. I Genhold til Udtalelserne, ikke blot denne alene, men til hele den Brevvevling, som dengang fandt Sted mellem Udvalget og Ministeren, kommer Udvalget nu Lavet efter tilbage til Sagen, men behandler den forøvrigt ganske anderledes, end den blev behandlet i Fjorsjor; deri ligger Forskjellen. Hvorledes behandlede nemlig Udvalget Sagen den Gang i 1876? Den Gang gjorde Udvalget forskjellige Indsigelser mod Ministerens Fremgangsmaade og da naonlig mod, at der derigjennem oprettedes en særlig Fond, og efter at have gjentaget disse Indsigelser adskillige Gange, lod Udvalget Sagen falde uden at gjøre noget Videre ved den. Der kom intet Forslag paa Finantsloven den Gang (Afbrydelse), der kom ikke det Nar noget Forslag paa Finantsloven, idet nemlig Udvalget slutter — det er atter det mærkelige Stykke midt paa Siden, jeg tillader mig at oplæse Slutningen deraf, — med følgende Udtalelse: „Med Forbehold om senere at komme tilbage til dette Spørgsmaal, hvis de Lovforslag, hvortil Ministeren henviser, ikke skulde blive til Lov i indeværende Samling, skal man for Tiden indskrænke sig til at nedlægge en Indsigelse mod Ministerens i ovennævnte Skrivelse givne Opfattelse af denne Sag.“ Derved blev det i hint Nar, Lovforslaget blev ikke til Lov, men der skete ikke Mere det Nar. Nu fortsatte Udvalget i Fjor videre: — og det er dette, det kommer an paa, naar man vil vide, hvad Udvalget gjorde i Fjor; det Andet, nemlig hvad Udvalget gjorde i Fjorsjor, kan være høist interessant, men det tales der ikke om her, thi vi ville vide, hvad Udvalget gjorde i Fjor — „i Genhold til denne Udtalelse i Betænkningen fra forrige Samling er Finantsudvalget atter kommet tilbage til dette Spørgsmaal, idet man ved Skrivelse af 3die November 1876 har udbedet sig meddelt en Fortegnelse over de Præstekald, i hvis Indtægter der siden 11te Juni 1875 ved Balancen er foretaget Afdrag til Fordel for Stiftsmidlerne, hvor stort Beløb for hvert Embede, fra hvilken Dato Afdraget er traadt i Kraft, og hvormeget disse Beløb til Dato udgjøre i Alt.“ Derpaa svarede Ministeren temmelig lakonisk, — jeg behøver ikke at læse Skrivelsen op; der var nemlig ingen Oplysninger i den, der siges kun, at der var klippet, men ikke, hvormeget der var klippet, og det bemærkes til Slutning, at Lovforslaget om Geistlighedens Lønningsforhold ikke er fremmet. Til denne Skrivelse svarer da Udvalget, at lige overfor den urigtige Betragtning, Ministeren saaledes har gjort gjeldende, finder Udvalgets Flertal det hen-